

ĐỐI TƯỢNG NÀO XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC CÚNG DƯỜNG NHẤT Ở ĐỜI ?

Ông Cấp Cô Độc đến đánh lễ Phật ông hỏi :

-Có bao nhiêu người bạch Thế Tôn đáng được cúng dường nhất ở đời ?

Đúng ra ai cũng là người cho mình cúng dường bổ thí, nhưng mà nói để đáng nhất cúng dường, ở đây trong room mình quý vị có ai còn nhớ bài

Suppatipanno. Trong đó có nói rằng : “Đệ tử Thế Tôn gồm 4 tầng thánh, các Ngài đáng nhận tặng phẩm, tế phẩm, sự kính lễ và sự cúng dường bằng niềm tin”.

Đã nói 4 tầng thánh là mình thấy rõ ràng là Vô học và Hữu học, chữ Vô học ở đây là trong bản Hán dịch chứ không phải người Việt Nam mình dịch.

Trong tiếng Việt, Vô học có nghĩa là thất học, nói nôm na có nghĩa là không biết chữ nghĩa gì hết, nhưng chữ Vô học ở đây phải nói rõ là Asekha có nghĩa là không còn gì để tra dồi nữa. Thí dụ như có những vị thánh họ đã đắc A-La-Hán xong rồi họ bắt đầu học tam tạng. Học tam tạng sau khi chứng La-Hán. Có những vị sau khi đắc La-Hán rồi bắt đầu tập tu thiền Chỉ để đắc sơ thiền, nhị thiền. Thì việc mà vị A-La-Hán học tam tạng hay là tra dồi thiền định không phải là chuyện bắt buộc, nhưng mà do thói quen nhiều đời của vị này đã từng tu thiền cho nên bây giờ khi mà có điều kiện thì vị này quay lại để thực hiện. Bởi vì một vị A-La-Hán mà có thiền thì tự bản thân an lạc đã đành rồi mà còn có khả năng hoằng pháp tốt hơn, phải nói như vậy. Học tam tạng cũng vậy, khi mà vị La-Hán giỏi về giáo lý vẫn tốt hơn là vị chỉ có đắc chứng, có kiến thức giáo lý thì xoay sở vẫn tốt hơn, vì đắc chứng thì chỉ có hiểu mà không biết giáo lý mà nói.

Thì trong trường hợp đó làm được thì tốt còn không làm được cũng không sao, đó không phải là chuyện bắt buộc. Cái rốt ráo là các ngài đã đạt tới, có nghĩa là cứu cánh mục đích cao nhất của người tu đó là chấm dứt phiền não, chấm dứt sanh tử các ngài đã làm rồi. Cho nên ở đây Đức Phật Ngài dạy có hai hạng đối tượng đáng để nhân thiên ba cõi cúng dường đánh lễ đó là Hữu học và Vô Học.

Vì sao vậy ? Vì các vị này nếu mà Sơ quả thì mỗi tầng thánh đều đoạn trừ ít nhiều phiền não. Phiền não càng ít thì đức độ càng nhiều, và những gì các ngài bỏ đi hay có được đều là vĩnh viễn triệt để tuyệt đối. Đã nói bỏ thì ngàn đời không bao giờ tái phạm, mà cái gì có được là có thêm chứ không bao giờ mất.

Thí dụ như giới, định, tuệ có thêm chứ không bao giờ mất. Còn phàm phu thì không, cái gì mà bỏ thì chỉ tương đối, hôm nay bỏ nhưng ngày mai có thể

nhiều hơn nữa, thụt lùi nhưng mà thụt lùi lấy trốn chạy tới, nay bỏ được cái ác này nhưng mai một hoàn toàn có thể tái phạm, nay có được thiện pháp này nhưng mai một có thể không được như vậy nữa.

Các vị còn nhớ Bốn Bầy Nai trong kinh Bầy Mồi .

-Bầy nai thứ nhất là ham mồi, tham ăn không kiểm soát được, thấy ở đâu có đồ ăn là đến ăn. Cho nên bị dính bẫy.

-Bầy nai thứ hai là thấy bầy nai trước chết thảm cho nên cả đám kéo nhau vô rừng sâu trốn biệt và nói thề với nhau rằng :Không có ăn cái gì của đám người 2 chân. Nhưng mà nó trốn một thời gian đói quá và nó lại mò ra. Và vì đói quá thiếu cảnh giác mà chết.

-Bầy nai thứ ba là nó thấy bầy thứ nhất và bầy thứ hai chết ngu quá cho nên nó dặn nhau : Mình đi ăn mồi ăn khôn ngoan, khi mình rút lui cũng phải rút lui khôn ngoan không thể chết như nhóm một và nhóm hai. Nhưng mà bầy thứ ba quên một điều, nó đi ăn rất là khôn ngoan cẩn trọng đầy cảnh giác. Và nó rút lui cũng khôn ngoan, cẩn trọng và đầy cảnh giác. Nhưng xui là cái chỗ tụi nó giấu mình lại là nằm trong cái vùng nguy hiểm, vẫn nằm trong tầm ngắm của thợ săn.

-Bầy nai thứ tư là ăn mồi khôn ngoan và rút lui khôn ngoan, dấu mình một cách khôn ngoan ở vùng an toàn.

Thì Phạm phu mình cũng vậy, thấy giới luật trang nghiêm thong dong đỉnh đạc từ tốn, cẩn thận nghiêm mật, nhưng mà chỉ cần sơ hở là bị “gió nhập liền“. Hôm nay như vậy nhưng ngày mai không được như vậy. Việt Nam mình có câu : “Phật nào ma nấy“. Đạo hạnh càng cao siêu thì con ma nó đến phá nó cũng cao siêu theo. Ngày nào vô danh không có gì hết, chỉ có mấy người bình thường tới cũng chỉ là “Thị Nở nấu cho chén cháo hành“. Nhưng mà một ngày có tiếng tăm lừng lẫy, chùa to tượng lớn, rồi có đại gia tới, cái gì cũng ngon lành cúng dường này nọ, cuối cùng cái gì cũng tiêu.

Đây là lý do vì đâu mà Đức Thế Tôn dạy rằng : “Nếu mà nói đối tượng xứng đáng cúng dường nhất thì chỉ là hữu học và vô học“. Tức là các tăng thánh.

Vì hễ cái ác nào mà các ngài tránh là tránh triệt để không có quay lui, cái thiện nào các ngài có được là chỉ có đi thêm chứ không có giảm.

Chứ còn nếu mình không biết mình nói : “À thánh là các bậc đáng cúng dường

đúng rồi“. Nhưng mà tại sao đúng ? Vì các vị này thiện đã tu rồi là không có buông, chỉ có đi lên. Ác mà đã bỏ rồi là bỏ luôn chứ không có quay lui. Còn mình bây giờ mình nói là pháp sư, tam tạng, luận sư, giảng sư ..v..v, nhưng

mà bây giờ chỉ vì gái, vì tiền, vì bùa phép vì một cái dĩa chức vụ quyền lợi nào đó hoặc là tai nạn mất trí thì coi như mất sạch. Nhưng mà vị thánh Tu Đà Hườn thì không, vị thánh sơ quả Tu Đà Hườn không thể đánh mất ý thức vì bất cứ lý do tâm sinh lý nào như say rượu, điên loạn hay một cơn đau đớn chết người nào đó. Còn mình đau quá thì khỏi niệm luôn. Phải nhớ cái đó, vì sao ? Vì Sơ quả đã không còn Thân Kiến nữa, không còn thấy thân tâm này là Của Tôi. Nhớ nhe !

Cho nên mình thấy ngài A Nan ngài khóc là tại vì ngài thất niệm, nước mắt ngài chỉ lưng tròng ngấn lệ đỏ hoe là xong, đó là nhiều lắm rồi, và lập tức khô lệ ngay như là một giọt nước nhiều lên cái chảo nóng. Đó là nhiều lắm rồi, là vì ngài đã cạn tình với cõi nhân sinh khổ lụy này rồi, thì còn dư sót một chút, ngài hơi thất niệm chỉ vậy thôi. Chứ mình đừng nghe ngài khóc thì mình nghĩ ngài với mình giống nhau. Cho nên vị thánh Hữu học đáng được xem là Ứng Cúng nói chi là vị thánh Vô học. Còn mình nếu là tai nạn mất trí, say rượu hoặc là cái chết đều khiến cho cái nhận thức của mình thay đổi.
Sư Giác Nguyên